

Prológ

Clare

Je vždy zločin zničiť dôkazy?
Clare strčila pokrčený list do vrečka a po vlhkej tráve prešla k jazeru. Celý týždeň pršalo a zem pod čižmami zmäkla. Vietor jej navial vlasy do tváre a ona si ich začesala späť. Potrebovala vidieť jasne.

Nerada riešila morálne dilemy, no aj tak sa pred jednou ocitla a musela si vybrať medzi dvoma vlastnosťami, na ktorých jej záležalo najviac. Medzi oddanosťou a úprimnosťou.

Zastala na mieste, kde tráva prechádzala do úzkej kamienkovej pláže. Naproti cez vodu na západnom brehu jazera bol medzi vysokým trstím uhniesdený hausbót. Za ním sa tiahol hustý les a ponúkal závideniahodné súkromie. Ako dieťa sa tam hrávala s najlepšou kamarátkou Beccou. Premenené na pirátky sa vyhýbali vytíčajúcim doskám a pavučinám. Spúšťali na vodu kanoe, plačkali sa v ľadovej vode a s radostným zdesením výskali, keď sa im nohy zamotali do pokrútených rias.

Aj jej vlastné dieťa sa tam hrávalo, hoci ona bola viac v strehu ako jej rodičia. Vedela, aké veľké dobrodružstvo sa tu dá zažiť, a možno preto trvala na záchranných vestách a ustavičnom dohľade.

Chvíľu žila v Londýne a v Paríži, ale jedine v tomto kúsku Anglicka, plnom jazier a hôr, sa cítila doma.

Keď jej zomrel otec, s Toddom sa sem presťahovali, aby bývali bližšie k jej matke. Práve Toddovi napadlo prerobiť hausbót na luxusné obydlie. Ako architekt videl potenciál aj v najzanebanejších budovách, no v tomto prípade to dopadlo naozaj skvele. Polámané dosky a rozbité okná vymenili za kameň a cédrové drevo a celé to zasklili. Obrátené debny, na ktorých sa sedelo, dávno zmizli. Keď mala Clare čas sadnúť si, rozvalila sa na pohodlné sedačky a zavinula sa do látok a luxusu. Skutočný luxus však predstavovala poloha hausbótu. Nerušené miesto pri vode priťahovalo tých najvyberavejších cestovateľov, ľudí, ktorí túžili utiecť pred stresom moderného sveta a ponoriť sa do pôžitkárskeho radovánok pri jazere, kde ich najbližšími susedmi boli kačky a vážky. Veľa ľudí si neváhalo za takúto izoláciu od sveta slušne zaplatiť. Clare a Todd prenajímali hausbót počas toľkých týždňov v roku, aby si zabezpečili pekný príjem.

Hausbót bolo vidieť len z jedného rohu záhrady a Clare odtiaľ príležitostne kontrolovala situáciu a videla hostí, ako sedia na móle, popíjajú šampanské a pozorujú lysky a kormorány schované medzi trstinou. V noci sa ozýval akurát šepot vetra, húkanie sovy a občas šplechnutie, keď na hladine pristál vták hľadajúci potravu.

Súkromie bolo zaručené, pretože k tejto časti jazera sa dalo dostať len z Chaty pri jazere a vstup na príjazdovú cestu k domu ste ľahko minuli, ak ste nevedeli, kde odbočiť z hlavnej cesty. Veľkú železnú bránu, ukrytú medzi bujnými azalkami a rododendronmi, ste mohli ľahko prehliadnuť a hneď za ňou sa nachádzala Strážnica, dom, kde teraz bývala jej matka. Od neho sa vlnula dlhá štrková príjazdová cesta k ich obydlíu.

Clarina mama sa presťahovala do Strážnice po smrti manžela a trvala na tom, aby sa Clare s Toddom presťahovali do väčšej nehnuteľnosti. Takmer impulzívne predali svoj malý londýnsky byt a presťahovali sa späť na miesto, kde život plynul pomalšie. Podobne ako iní, aj oni sem prišli dýchať čerstvý vzduch, prechádzať sa po horách a plaviť sa po početných jazerách.

Tu vyrástlo a dozrelo jej priateľstvo s Beccou. Možno by sa tu aj skončilo, ale dnes to už nikdy nezistí, pretože Becca zomrela.

Hausbót nijako nesvedčil o ich poslednom rozhovore, čo ju tešilo.

Teraz však mala písomný dôkaz, odoslaný deň pred Beccinou smrťou.

Kiežby som ti to nikdy nebola povedala.

To by uvítala aj Clare.

Štípali ju oči. Od žiaľu. Od frustrácie. Priala si, aby sa ten posledný rozhovor nikdy neodohral, pretože teraz si pamätala iba naň. Desaťročia ich priateľstva sa akosi scvrkli na tú poslednú stresujúcu hodinu. Veľmi sa na kamarátku hnevala a pohár jej oddanosti pretiekol.

Nevedela, že to bude ich posledné spoločné leto. Keby to tušila, snažila by sa viac, aby preklenula tú priepasť medzi nimi? Možno nie. Hnevala sa a teraz ten hnev ustúpil pocitu viny, pretože smrť so sebou často niesla aj vinu ako dodatočné bremeno.

Záležalo ešte na oddanosti, keď ten človek zomrel? Záležalo ešte na úprimnosti, ak by priniesla len bolesť?

„Clare!“ niesol sa záhradou hlas jej mamy. „Čo robíš na tom daždi? Pod' dnu.“

Clare zodvihla ruku, ale neotočila sa.

Musela sa rozhodnúť a to jej vždy najlepšie šlo pri vode. Považovala sa za človeka s etickými zásadami. V škole si z nej uťahovali, že vždy robí „správnu vec“, bolo teda ešte čudnejšie, že jej najlepšia kamarátka bolo dievča, ktoré vždy náročky spravilo presný opak.

A teraz jej Becca zanechala toto.

Tak sa pohrúžila do myšlienok, že si mamu ani nevšimla, kým nepocítila jej ruku na pleci.

„Nemusíš tam ísť, to predsa vieš.“

Clare hľadela na jazero. Jeho tmavú hladinu prebodávali kvapky dažďa. V lete tu vládla idyla, ale hrozivé mraky na oblohe a vlny omývajúce breh vzbudzovali dojem hrozby, ladiaci s jej náladou.

„Bola to moja najlepšia kamarátka.“

„Ludia sa niekedy odcudzia. Tak to v živote chodí. V štyridsiatke nie si rovnaká ako v štrnástich. Občas to skrátka musíme prijať.“

Žeby jej mama pri poslednej návšteve vycítila medzi kamarátkami napätie? V posledný deň prišla peši zo Strážnice, aby sa spýtala, či netreba pomôcť, zatiaľ čo Becca s Jackom usilovne vláčili batožinu do auta a obháňali deti.

Clare dúfala, že ten chaos zakryje krehkú atmosféru, no jej mama vždy vycítila, ako sa veci majú. Našťastie, Jack a Todd sa pohrúžili do rozhovoru o autách a motoroch a nič si nevšimli. Keď odchádzali, Becca sa lícom dotkla Clarinho. Mala pocit, že začula tlmené „*prepáč*“, ale nebola si istá, a keďže Becca sa nikdy za nič neospravedlňovala, nezdalo sa jej to pravdepodobné.

„Ani si nepamätám, kedy som ju nemala vo svojom živote.“
Cítila maminu ruku na pleci.

„A napriek tomu ste vždy boli také odlišné!“

„Viem. Becca žiarila, kým ja som bola popri nej všedná.“

„Nie!“ rázne namietla jej matka. „To vôbec nie.“

Možno to slovo *všedná* úplne nevystihovalo. Stabilná? Spohľadlivá? *Nudná*? „To nič. Viem, kto som, a to mi stačí.“ Doneďávna sa jej v noci dobre spávalo a so svojimi rozhodnutiami bola spokojná. Až kým ju Becca nepostavila pred jedno nemožné.

„Ty si ju uzemňovala a ona v tebe prebúdzala tvoju dobrodružnejšiu stránku. Vedela ťa postrčiť, aby si vykročila zo svojho pohodlia.“

Prečo si všetci vždy myslia, že to je dobrá vec?

V tomto prípade to dobré nebolo.

Clare sa tak veľmi vzdialila od svojho pohodlia, že by sa späť nedostala ani s kompasom či s GPS. Chcela sa zachytiť niečoho známeho, preto zízala na hausbót. Namiesto šťastných spomienok však videla len Beccu, ako sa jej sponď a krásnu tvár má mokrú od sĺz.

„Viem, že sa medzi vami niečo stalo. Ak sa o tom chceš porozprávať, som skvelá poslucháčka.“ Jej matka rozprestrela dáždňik a vsunula si ruku pod Clarinu pazuchu, aby ich obe schovala pred dažďom.

Mala by sa mame zverit? Nie, to by nebolo fér. Protivilo sa jej, že sa dostala do tejto pozície. To posledné, čo chcela urobiť, bolo postaviť do nej niekoho iného.

Bola dospelá a dávno vyrástla z čias, keď mama musela rozmotávať jej problémy a riešiť všetko za ňu.

„Pôjdem na ten pohreb. Už mám rezervovanú aj letenku.“

Mama pevnejšie zovrela dáždňik. „Vedela som, že tam pôjdeš, veď to si celá ty. Vždy spravíš správnu vec. Hoci by som si priala, aby si ju nespravila.“

„No čo ak neviem, čo je správne?“

„Vždy to vieš.“

Ibaže tentoraz nie a v tom spočíval celý problém. Teraz nie. „Už som im povedala, že prídem.“

Matka si vzdychla. „Niežeby Becca vedela, či tam si alebo nie, ani ju to už nezaujíma.“

Dáždň pravidelne klopal po dáždňiku, obloha súcítne smoklila a vzadu po Clarinom kabáte stekali lenivé kvapky.

„Nejdem kvôli Becce. Som Izzina krstná mama. Chcem ju trochu podporiť.“

„Tie úbohé deti! Ani na to nechcem pomyslieť. A Jack. Chudák Jack.“

Chudák Jack.

Clare hľadela rovno pred seba. „Čo mám povedať?“ Uvedomovala si, že mama jej nemôže poradiť s tým, čo ju trápilo najviac, keď sa jej na to ani neopýtala.

„Nejako to prekonajú,“ odvetila mama vecne. „Život nám vždy naloží len toľko, koľko zvládneme.“

Clare sa k nej obrátila a uvidela vrásky a znaky starnutia, ktoré tam neboli, kým jej otec žil. „Naozaj tomu veríš?“

„Nie, ale vždy mi pomôže, keď mi to niekto povie. Uistí ma to.“

Clare sa prvý raz po mnohých dňoch usmiala. Bez ohľadu na mokrý kabát a neustávajúce kvapkanie z dáždника sa vrhla na mamu a silno ju objala. „Lúbim ťa, mami.“

„Aj ja ťa lúbim.“ Mama jej stisla plece, rovnako ako keď bola Clare ešte dieťa a čakalo ju niečo náročné. *To zvládneš.* „Todd pôjde s tebou?“

„Nechcem, aby šiel. Stále robí na tom veľkom projekte.“ Todd v skutočnosti trval na tom, že všetko nechá tak a pôjde s ňou, ale odmietla. Toto jej pôjde ľahšie samej. „Budem preč len štyri dni.“

„Ostaneš u nich?“

Clare pokrútila hlavou. Jack jej navrhol, že môže prespať u nich v Brooklyne, no nesúhlasila. Vyhovorila sa, že im nechce pridávať robotu, ale popravde ešte nebola pripravená znovu ho vidieť. Jack s jeho milou povahou a úprimným úsmevom. Spomenula si, ako o ňom Becca prvý raz hovorila. *Niekoľko som stretla.*

Becca stretávala kopy chlapov, takže Clare zozačiatku ani nedávala pozor. Očakávala, že tento vzťah potrvá rovnako krátko ako ostatné.

„Je to dobrý chlap,“ povedala Becca a obe sa zasmiali, pretože dovtedy sa Becca o dobrých chlapov nezaujímalala. Mala rada darebákov. Vinu hádzala na svoju výchovu. Vraj by nevedela, čo má robiť s mužom, ktorý by sa k nej správal pekne, ale s Jackom na to zjavne prišla.